

บทสรุป

การศึกษาเรื่องสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการกับความรับผิดชอบต่อสังคม มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการกับความรับผิดชอบต่อสังคม และเปรียบเทียบความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษากลุ่มเก่งกับกลุ่มไม่เก่ง กลุ่มชายกับกลุ่มหญิง กลุ่มเก่งชายกับกลุ่มเก่งหญิง กลุ่มไม่เก่งชายกับกลุ่มไม่เก่งหญิง การแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้ ได้มาจากคะแนนสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีการศึกษา 2514 และได้รับเลือกเรียนต่อชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ปีการศึกษา 2515 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยนำคะแนนสัมฤทธิ์ผลจากแผนกวิชาของวิทยาลัยครูส่วนกลาง 7 แห่ง แล้วนำมาแบ่งกลุ่มเก่งและไม่เก่ง คือผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีเปอร์เซ็นต์ได้ 75 ขึ้นไปเป็นกลุ่มเก่ง และผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่มีเปอร์เซ็นต์ได้ 25 ลงมาเป็นกลุ่มไม่เก่ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความเป็นพลเมืองดีของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมลักษณะความรับผิดชอบต่อสังคม 10 ด้าน คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่า

1. มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean)
2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error of Mean)
4. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความแตกต่างระหว่างอันดับ (Rank Difference Correlation Coefficient)
5. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากผลคูณคะแนนแบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)
6. ค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

1. สมรรถนะทางการศึกษากับความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษาวิทยาลัยครูไม่มีความสัมพันธ์กันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ไม่ว่าจะพิจารณาในแต่ละค่านหรือ 10 ค่านก็ตาม

2. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบต่อสังคมแต่ละค่านและรวม 10 ค่าน ของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มปรากฏผลดังนี้

2.1 นักศึกษากลุ่มชายมีความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่านักศึกษากลุ่มหญิงในค่านเกี่ยวกับตนเอง ประเทศชาติ ขนบประเพณี ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 แต่ นักศึกษาหญิงมีความรับผิดชอบต่อสังคมในเรื่องเกี่ยวกับมนุษยธรรมสูงกว่านักศึกษากลุ่มชายที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 เรื่องเกี่ยวกับชุมชน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

2.2 นักศึกษากลุ่มเก่งหญิงมีความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่านักศึกษากลุ่มเก่งชายในค่านชุมชน มนุษยธรรม แต่ในค่านเกี่ยวกับตนเองกลุ่มเก่งชายสูงกว่าเก่งหญิง ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

2.3 นักศึกษากลุ่มไม่เก่งชายมีความรับผิดชอบต่อสังคมสูงกว่านักศึกษากลุ่มไม่เก่งหญิงในค่านประเทศชาติ ขนบประเพณี ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

ส่วนการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบต่อสังคมรวม 10 ค่าน ของกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยปรากฏผลว่า สมรรถนะทางการศึกษากับความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษาวิทยาลัยครูไม่มีความสัมพันธ์กัน อาจเป็นเพราะภูมิหลัง (Background) ของนักศึกษา ตามที่ไซเฟิร์ต (Cyphert) และคณะ¹ ได้กล่าวไว้ว่า ค่านิยมบางอย่างที่เด็กได้รับจากครอบครัว

¹Frederick R. Cyphert, Earl W. Harmer, and Anthony C. Riccio Teaching in the American Secondary Schools (New York: McGraw-Hill Book Company, 1964), pp. 51-54.

นั้นเป็นการยากแก่ทางโรงเรียนจะแก้ไขได้ และการที่นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกันอาจเนื่องมาจากสาเหตุอื่น เช่น การอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง สิ่งแวดล้อม และอื่น ๆ

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบต่อสังคมรวมหมด 10 ด้านของนักศึกษาทุกกลุ่มปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับข้อค้นพบของพจนีย์ มณีสุวรรณ² พบว่า ค่านิยมของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวิทยาลัยครูแต่ละวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพฯ ชนบุรี ไม่แตกต่างกันมากนัก แม้ว่าจะแยกกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.50 และสูงกว่า 2.50 ตามลักษณะภูมิฐานะอาชีพ รายได้ และสภาพสมรสของผู้ปกครอง

มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งคือ การที่นักศึกษาวินิจฉัยส่วนกลางไม่ว่าจะมีสัมฤทธิ์ผลทางวิชาการสูงหรือต่ำ มีความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกัน และจากการหาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับความรับผิดชอบต่อสังคม ปรากฏว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อสังคม ไม่ว่าจะพิจารณาในแต่ละด้านหรือรวมกันทั้ง 10 ด้านก็ตาม ซึ่งผลการวิจัยนั้นสอดคล้องกันทุกด้าน

ข้อเสนอแนะ

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร ควรนิยามและกว้างขวางกว่านี้ และควรจะได้วิจัยในวิทยาลัยครูทุกภาคหรือทั่วประเทศ
2. การแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มไม่เก่ง นอกจากจะใช้เกณฑ์สัมฤทธิ์ผลแล้ว ควรคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ เช่น สภาพแวดล้อม ฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของครอบครัว การศึกษา ภูมิฐานะเดิม และอาชีพบิดามารดาของนักศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยควรมีมากกว่าหนึ่งอย่าง เพื่อวัดให้ละเอียดและครอบคลุมให้กว้างยิ่งกว่าเดิม เช่น เครื่องมือการวัดทัศนคตินักเรียนครู ระเบียบสะสม

²พจนีย์ มณีสุวรรณ, เรื่องเดียวกัน เล่มเดียวกัน.

บันทึกรายงานผลการเรียน กิจกรรมและการช่วยเหลือกิจการของสถานศึกษา เป็นต้น

4. แบบสอบถามที่ใ้ควรจะครอบคลุมความรับผิดชอบต่อสังคมอื่น ๆ อีกด้วย เช่น เกี่ยวกับการเมือง การดำรงชีวิตในชุมชน การพัฒนาชุมชน ความปลอดภัยบนท้องถนน การป้องกันโรคที่อาจระบาดในชุมชน

5. ควรจะได้ศึกษาเปรียบเทียบความรู้สึกความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษาวิทยาลัยครูกับนักศึกษาอื่น ๆ เช่น นักศึกษาอาชีวะ เพื่อค้นคว้าว่านักศึกษาในสถาบันการศึกษาอาชีพต่าง ๆ มีความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกันหรือไม่

6. ลำดับคะแนนเฉลี่ยของความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษาที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ น่าจะเป็นแนวทางใหญ่ที่จะปรับปรุงหลักสูตร และปรับปรุงบริการแนะแนวของวิทยาลัย โดยจัดบริการปรึกษาหารือและพยายามให้สารสนเทศ (Information) ที่ตรงกับความต้องการและความรู้สึกของนักศึกษา เช่นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่ชุมชน ได้แก่พานักศึกษาไปรวมพัฒนาชุมชน ฝังหญ้า ลอกร่องน้ำ ถมแหล่งน้ำเน่า จัดกิจกรรมदानมนุษยธรรม ได้แก่ช่วยเหลือบริจาคเงิน เสื้อผ้า แก๊สถูกไฟไหม้ น้ำท่วม เป็นต้น

7. ควรจะได้ติดตามผลต่อว่า เมื่อนักเรียนฝึกหัดครูออกไปประกอบอาชีพแล้วจะยังคงมีความรับผิดชอบต่อสังคมเหมือนเมื่อกำลังศึกษาอยู่หรือไม่

8. ควรจะได้มีการแก้ไขวิธีการให้คะแนนของแบบทดสอบให้ละเอียดรัดกุมกว่านี้ เพื่อจะได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น